

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: 33Cpr/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423207533
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beata Bizoňová
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2023:1423207533.1

Uznesenie

Mestský súd Bratislava IV v právnej veci navrhovateľa: A.. O.. A. Ď., D.. XX.XX.XXXX, N. Š. XA, D., zastúpeného advokátom JUDr. Peter Kubina, spolupracujúci s Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, Bottova 2A, Bratislava, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o nariadenie neodkladného opatrenia, takto

rozhodol:

Súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia **z a m i e t a**.

Súd odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 03.11.2023, doplneným dňa 07.11.2023 a 10.11.2023, sa navrhovateľ domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým súd:

- uloží odporcovi povinnosť zdržať sa voči nemu uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 436 zo dňa 27.10.2023

- uloží odporcovi povinnosť poskytnúť mu časť pracovnej odmeny - pomernú časť služobného platu vo výške 4.222,50 EUR mesačne v hrubom a príspevku na bývanie vo výške 232,-EUR mesačne v hrubom za každý deň trvania výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 436 zo dňa 27.10.2023 voči nemu od 03.11.2023 vrátane do dňa vykonateľnosti uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia, spolu s úrokom z omeškania v sadzbe 9,25% ročne z nezaplatennej sumy od 03.11.2023 do zaplatenia, a to do troch dní odo dňa vykonateľnosti uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia.

2. Svoj návrh odôvodnil tým, že v súlade s § 325 ods. 2 písm. a) a d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) v spojení s § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z.z.

o ochrane oznamovateľov sa týmto návrhom domáha nariadenia neodkladného opatrenia pred začatím konania vo veci samej, ktorého účelom je zabránenie odporcovi vo vykonávaní a uplatňovaní pracovnoprávneho úkonu urobeného odporcom ako zamestnávateľom vo vzťahu k nemu ako zamestnancovi z dôvodu neplatnosti tohto pracovnoprávneho úkonu. Keďže nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia je možné dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami vo vzťahu k predmetnému neplatnému pracovnoprávnemu úkonu nie je po nariadení neodkladného opatrenia potrebné iniciovať konanie vo veci samej. Odporca je jeho zamestnávateľom a služobným úradom podľa zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície. Je zamestnancom odporcu v stálej štátnej službe ako príslušník Policajného zboru podľa zákona o štátnej službe policajtov s osobným evidenčným číslom 307384, od dňa 28.10.2023 zaradený vo funkcii zástupca riaditeľa útvaru a súčasne riaditeľ odboru ochrany, prevencie a boja proti korupcii útvaru ochrannej služby a prevencie Úradu inšpekčnej služby s miestnom výkonu štátnej služby v Bratislave. Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 436 zo dňa 27.10.2023, vyhláseným a doručeným mu dňa 03.11.2023, bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.

z. o štátnej službe policajtov s účinnosťou odo dňa 03.11.2023 do právoplatného skončenia trestného stíhania. Keďže s týmto pracovnoprávnym úkonom nesúhlasí, odporca nedisponuje jeho súhlasom s týmto pracovnoprávnym úkonom. Opatrením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. S. B. XX/XX/XXXX-XX zo dňa 05.10.2023, teda niekoľko týždňov pred vydaním pracovnoprávneho úkonu mu bola poskytnutá ochrana oznamovateľa, ktorý podal kvalifikované oznámenie o závažnej protispoločenskej činnosti v rozsahu uvedenom v ustanovení § 7 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov. Podľa

§ 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov sa z dôvodu poskytnutia mu ochrany vyžadoval na urobenie pracovnoprávneho úkonu predchádzajúci súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov protispoločenskej činnosti (ďalej len úrad). Takýto predchádzajúci súhlas však udelený nebol, pretože odporca o jeho udelenie úrad ani nepožiadaval. Na základe uvedeného je v zmysle § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov pracovnoprávny úkon neplatný. Jeho aktívna legitímácia je preto daná z titulu, že voči nemu ako oznamovateľovi závažnej protispoločenskej činnosti bol urobený pracovnoprávny úkon (vo forme personálneho rozkazu o dočasnom pozbavení štátnej služby), na ktorý sa vyžadoval predchádzajúci súhlas úradu, ktorý udelený nebol. Z dôvodu ochrany jeho práv ako zamestnanca a chráneného oznamovateľa je preto potrebné a dôvodné nariadiť odporcovi zdržať sa vykonávania (neplatného) pracovnoprávneho úkonu. Pasívna legitímácia odporcu je daná tým, že ako jeho zamestnávateľ a služobný úrad urobil voči nemu ako oznamovateľovi závažnej protispoločenskej činnosti a bez jeho súhlasu, pracovnoprávny úkon (personálny rozkaz o dočasnom pozbavení štátnej služby), na ktorý úrad neudelil predchádzajúci súhlas, čím postupoval v rozpore s § 7 ods. 1 a nasl. zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov. Dňa 02.10.2023 podal na Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky kvalifikované trestné oznámenie, na základe ktorého bolo dňa 05.10.2023 vydané opatrenie o poskytnutí ochrany, ktoré bolo v tom istom týždni doručené aj úradu a odporcovi. Tým sa stal chráneným oznamovateľom podľa zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov a tento status naďalej trvá. Dňa 25.10.2023 bol do funkcie ministra vnútra Slovenskej republiky vymenovaný M. O. Š. I., čo je všeobecne známa a nesporná skutočnosť. Dňa 27.10.2023, teda v čase, keď mal status chráneného oznamovateľa podľa zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov, mu bol doručený personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky (t. j. pracovnoprávny úkon), ktorým bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe policajtov s účinnosťou odo dňa 27.10.2023 do právoplatného skončenia trestného stíhania. Na urobenie pracovnoprávneho úkonu (vydanie personálneho rozkazu) nebol udelený predchádzajúci súhlas úradu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov a odporca o udelenie tohto predchádzajúceho súhlasu úrad ani nepožiadaval, čo je nesporná skutočnosť, vo vzťahu ktorej poukázal na verejné vyjadrenie predsedníčky úradu R. W. pre Denník N citované v článku zverejnenom dňa 27.10.2023 na adrese:

<https://dennikn.sk/3649213/minister-vnutra-sutaj-estok-postavil-curillovcov-mimo-sluzbu-hoci-su-chraneni-hamranovym-viceprezidentom-zasa-zrusil-funkce/?ref=list>.

Napriek tomu, že pracovnoprávny úkon proti nemu, ako chránenému oznamovateľovi, urobený bez predchádzajúceho súhlasu úradu je ex lege podľa § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov neplatný, odporca naň nazerá a vykonáva (uplatňuje) ho proti nemu tak, ako keby išlo o platný pracovnoprávny úkon. Zákon č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov je lex specialis vo vzťahu k všetkým právnym predpisom, ktoré upravujú pracovnoprávne a iné obdobné právne vzťahy, vrátane štátnej služby, preto sa v plnej miere vzťahuje aj na služobný pomer príslušníka Policajného zboru podľa zákona o štátnej službe policajtov. Uvedené vyplýva predovšetkým z definícií pojmov pracovnoprávny vzťah v § 2 písm. e) zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov a pracovnoprávny úkon v § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov. Keďže personálny rozkaz je zároveň pracovnoprávnym úkonom (hoci v špecifickej forme), ktorým sa mení obsah individuálneho pracovnoprávneho vzťahu medzi ním ako zamestnancom a odporcom ako zamestnávateľom z diskriminačného dôvodu (kvalifikované oznámenie o protispoločenskej činnosti) a súčasne

§ 2a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe policajtov zveruje právomoc na riešenie sporov vyplývajúcich z porušenie zákazu diskriminácie vo vzťahu k štátnej službe príslušníkov Policajného zboru všeobecným súdom, má odporca v tomto prípade k dispozícii všetky prostriedky právnej ochrany podľa CSP, vrátane inštitútu neodkladného opatrenia. V tunajšom prípade nejde o výnimku podľa druhej vety § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov, pretože personálny rozkaz:

- a) nepriznáva mu žiadny nárok (teda nejde o pracovnoprávny úkon zlepšujúci jeho postavenie); ani
- b) nesúvisí so skončením pracovnoprávneho vzťahu (bez ohľadu na jeho skutočný motív, ide o dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby); a

c) bol vydaný na základe právnej skutočnosti, ktorá závisí od posúdenia odporcu, pričom odporca v prípade postupu podľa § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe policajtov posudzuje a rozhoduje o tom, či a z akých konkrétnych dôvodov by jeho ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania a či a z akých konkrétnych dôvodov ho považuje za "dôvodne" podozrivého zo spáchania trestného činu, ako to vyplýva aj z metodického usmernenia odporcu č. SPC-86-24/1-2006 zo dňa 15.06.2006.

Pod "pracovnoprávnym úkonom súvisiacim so skončením pracovnoprávneho vzťahu, ktorý je dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nezávisí od posúdenia zamestnávateľa" podľa druhej vety § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov, na ktorý sa nevyžaduje predchádzajúci súhlas úradu, sa rozumie skončenie pracovnoprávneho vzťahu z takého dôvodu, ktorého vznik a existenciu zamestnávateľ neposudzuje a ani nie je oprávnený posudzovať (napríklad strata zdravotnej alebo odbornej spôsobilosti zamestnanca, strata bezúhonnosti alebo strata bezpečnostnej previerky, pokiaľ sa na výkon práce vyžaduje; ďalšie príklady uvádza priamo zákon č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov v poznámke pod čiarou č. 5 - napríklad § 55 ods. 2 a 4, § 60, § 63 ods. 1 písm. a), c) a d) prvý až tretí bod, § 68 ods. 1 písm. a) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, § 192 ods. 1 písm. f) a g) zákona o štátnej službe policajtov, § 60 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore v znení neskorších predpisov, § 64 ods. 2 a 5, § 65, 66, 72, § 75 ods. 1 písm. a) a § 82 zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a zmene a doplnení niektorých zákonov). Ako potvrdzuje aj vyššie citované metodické usmernenie odporcu č. SPC-86-24/1-2006 zo dňa 15.06.2006, samotné vznesenie obvinenia z trestného činu (a to aj vzhľadom na prezumpciu nevinu) bez ďalšieho takýmto dôvodom nie je, a fortiori v prípade, v ktorom bolo toto obvinenie vo vzťahu k všetkým obvineným právoplatne vyhodnotené súdom už v prípravnom konaní ako nedôvodné (uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Tpo/64/2021 až 2Tpo/68/2021 zo dňa 01.10.2021) a od vznesenia obvinenia až do vydania personálneho rozkazu (teda po dobu vyše 2 rokov) riadne vykonával štátnu službu a nebol pozbavený jej výkonu práve preto, lebo jeho nadriadení na základe všetkých okolností prípadu vyhodnotili, že materiálne podmienky dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe policajtov nie sú v jeho prípade splnené. Predmetom tohto neodkladného opatrenia je poskytnutie mu ochrany pred výkonom a uplatňovaním pracovnoprávneho úkonu, ktorý ho poškodzuje a je celkom zjavne neplatný už z formálneho hľadiska, pretože neplatnosť personálneho rozkazu ako pracovnoprávneho úkonu je ustanovená priamo ex lege v § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov ako následok neudelenia predchádzajúceho súhlasu úradu s pracovnoprávnym úkonom. Zákon č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov pritom nerozlišuje medzi prípadom, keď zamestnávateľ o predchádzajúci súhlas síce požiadal, avšak úrad ho neudelil a prípadom, keď zamestnávateľ o udelenie predchádzajúceho súhlasu úradu ani len nepožiadaval (ako tomu bolo v tomto prípade). Predmetom konania o žiadosti zamestnávateľa o udelenie predchádzajúceho súhlasu úradu podľa § 7 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov (čo je v zmysle § 24 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov štandardné správne konanie podľa Správneho poriadku) je posúdiť a rozhodnúť:

- či sa na navrhovaný pracovnoprávny úkon vyžaduje predchádzajúci súhlas úradu, a ak sa vyžaduje,
- či navrhovaný pracovnoprávny úkon má alebo nemá akúkoľvek príčinnú súvislosť s kvalifikovaným oznámením, pre ktoré bola zamestnancovi poskytnutá ochrana.

Úrad udelí súhlas s navrhovaným pracovnoprávnym úkonom zamestnávateľa voči chránenému oznamovateľovi, len ak zamestnávateľ preukáže, že navrhovaný pracovnoprávny úkon nemá žiadnu príčinnú súvislosť s kvalifikovaným oznámením, inak žiadosť o udelenie súhlasu zamietne (§ 7 ods. 5 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov). Tým, že odporca v tomto prípade o udelenie predchádzajúceho súhlasu úradu ani nepožiadaval, odoprel mu právnu ochranu (vo forme konania podľa § 7 zákona č. 54/2019 Z.z. o oznamovateľoch), na ktorú mal právny nárok. Preto dosiaľ nedošlo a ani nemohlo dôjsť k posúdeniu toho, či personálny rozkaz bol alebo nebol vydaný v akejkol'vek príčinnej súvislosti s jeho kvalifikovaným oznámením. Posúdenie tejto otázky patrí do výlučnej právomoci úradu v konaní o žiadosti o udelenie predchádzajúceho súhlasu podľa § 7 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov. Uvedený postup (teda prieskum a vyhodnotenie splnenia podmienok na udelenie predchádzajúceho súhlasu úradu s vydaním personálneho rozkazu) nie je možné nahradiť rozhodnutím súdu v tomto konaní. Keďže podmienkou platnosti pracovnoprávneho úkonu je "predchádzajúci" súhlas úradu, teda taký, ktorý musí predchádzať vydaniu personálneho rozkazu, vzniknutý protiprávny stav nie je možné nijako napraviť a personálny rozkaz spätne "konvalidovať". Jediným spôsobom nápravy (po nariadení navrhovaného neodkladného opatrenia) z pohľadu odporcu je riadne požiadať úrad o vydanie predchádzajúceho súhlasu a až po jeho prípadnom udelení vydať nový personálny rozkaz. Prípadné preukazovanie a vyhodnocovanie toho, či personálny rozkaz bol vydaný v príčinnej súvislosti s jeho

kvalifikovaným oznámením alebo nie, môže byť až predmetom konania o prípadnej (budúcej) žiadosti odporcu o udelenie predchádzajúceho súhlasu úradu s (novým) personálnym rozkazom. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia postačujúce na dosiahnutie trvalej úpravy pomerov medzi stranami vo vzťahu k neplatnému personálnemu rozkazu, ktorý je predmetom tohto konania. Nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia nijakým spôsobom nebráni odporcovi vo výkone akýchkoľvek jeho zamestnávateľských práv voči nemu podľa zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe policajtov. Zároveň, podľa personálneho rozkazu odporca po dobu vykonávania personálneho rozkazu, t.j. od dňa 27.10.2022 vrátane mu vypláca (s poukazom na § 46 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe policajtov) namiesto plného služobného platu so všetkými náležitosťami (v celkovej výške služobný plat 4.222,50 EUR mesačne v hrubom a príspevok na bývanie 232,-EUR mesačne v hrubom - oproti platovému výmeru k 30.10.2023 došlo personálnym rozkazom č. 37/2023 s účinnosťou k 28.10.2023 k úprave rizikového príplatku zo 100,-EUR na 133,-EUR a osobného príplatku z 884,50 EUR na 778,50 EUR, čím sa služobný plat znížil zo sumy 4.295,50 EUR na sumu 4.222,50 EUR, avšak táto úprava nebola zatiaľ vnesená do elektronického systému, z ktorého pochádza platový výmer) iba služobný plat vo výške minimálnej mzdy + 10% priznaného služobného platu na každú ním vyživovanú osobu, najviac však do výšky 70% priznaného služobného platu. Keďže nevykonáva a nemôže vykonávať prácu iba z dôvodu vydania a uplatňovania neplatného personálneho rozkazu, na zabezpečenie plnej ochrany jeho práv je potrebné odporcovi uložiť neodkladným opatrením aj povinnosť poskytnúť mu časť pracovnej odmeny - konkrétne mu doplatiť pomernú časť plného mesačného služobného platu so všetkými náležitosťami (teda sumy služobný plat 4.222,50 EUR mesačne v hrubom a príspevok na bývanie 232,-EUR mesačne v hrubom) nad rámec vyplateného zníženého služobného platu za každý deň trvania výkonu personálneho rozkazu voči nemu. Vzhľadom na okolnosti prípadu (krátenie služobného platu a ostatných platových náležitostí) výlučne z dôvodu nezákonného a neplatného personálneho rozkazu je namieste priznať mu aj úrok z omeškania v zákonnej výške. Zo samotného znenia personálneho rozkazu a súvisiacich ustanovení zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe policajtov (predovšetkým ustanovenia § 46) je nepochybné, že výkon personálneho rozkazu voči jeho osobe, ktorý trvá od dňa 03.11.2023 nepretržite, má na neho a aj jeho rodinu nasledovné obzvlášť nepriaznivé účinky:

- nemôže vykonávať prácu (službu policajta);
- v súvislosti s dočasným pozbavením výkonu štátnej služby je verejne ostrakizovaný politikmi a inými verejne činnými osobami (táto téma je už niekoľko dní predmetom všetkých hlavných spravodajských relácií a aj naďalej zostáva predmetom politizácie a širokého záujmu verejnosti);
- personálny rozkaz je naplnením dlhodobých vyhrážok, ktoré jemu a jeho kolegom po viac než dva roky verejne adresovali politici, ktorí po voľbách konaných dňa 30.09.2023 a vymenovaní novej vlády dňa 25.10.2023 získali kontrolu nad politickým vedením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (táto skutočnosť je potvrdená aj v opatrení prokurátora o priznaní ochrany);
- je mu vyplácaný služobný plat znížený na úroveň blízku minimálnej mzde;
- v služobnom čase sa musí zdržiavať na určenom mieste (v mieste trvalého pobytu) a má zakázané zamestnať sa inde, podnikať, alebo vykonávať akúkoľvek inú zárobkovú činnosť, ktorou by si mohol zabezpečiť legálny príjem na vykompenzovanie výpadku služobného platu kráteného v príčinnej súvislosti s personálnym rozkazom (viď § 46 ods. 5 posledná veta v spojení s § 48 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe policajtov).

Tým sa pracovnoprávny úkon stáva prostriedkom ekonomického nátlaku odporcu na neho, aby služobný pomer v Policajnom zbore ukončil na vlastnú žiadosť, keďže je to nevyhnutné k tomu, aby sa mohol zamestnať inde a zabezpečil si tak príjem umožňujúci ekonomickú jeho existenciu ako aj jeho rodiny. Odporca, napriek tomu, že vedel, že má priznaný status chráneného oznamovateľa, svojím postupom a vydaním personálneho rozkazu tento status úplne ignoroval, čím preukázal bezprecedentné pohrdanie nielen ním, ale aj platnými a účinnými zákonmi a inou inštitúciou Slovenskej republiky, ktorej je zverený výkon právomocí určených na zabezpečenie ochrany oznamovateľov protispoločenskej činnosti vyplývajúcej zo Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1937 z 23.10.2019 o ochrane osôb, ktoré nahlasujú porušenia práva Únie (Ú. v. EÚ L 305, 26.11.2019) v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2020/1503 zo 07.10.2020 (Ú. v. EÚ L 347, 20.10.2022). Odporca ako jeden z najvýznamnejších štátnych orgánov konal v priamom rozpore nielen so zákonom na ochranu slabších strán, ale aj s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čo je veľmi nebezpečný precedens a aj návod pre ostatných, či už vo verejnej alebo súkromnej sfére. Ak by súd ponechal toto konanie odporcu bez adekvátneho právneho postihu, je vysoko pravdepodobné, že vo veľmi krátkom čase sa jeho konaním budú inšpirovať aj iné štátne orgány či súkromné osoby, pretože budú vedieť, že im za to nič nehrozí. Ochrana oznamovateľov protispoločenskej činnosti podľa zákona o ochrane oznamovateľov a citovanej

Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1937 je pritom postavená na princípe poskytnutia rýchlej a účinnej ochrany chránenému oznamovateľovi proti akýmkoľvek pracovnoprávnym úkonom zhoršujúcim jeho postavenie v pracovnoprávnom vzťahu, konkrétne formou "zmrazenia" účinkov, resp. vykonávania a uplatňovania takýchto pracovnoprávných úkonov voči chránenému oznamovateľovi. Toto je práve ten jediný podstatný rozdiel v kvalite ochrany po prijatí zákona o ochrane oznamovateľov oproti právnemu stavu pred jeho prijatím. Ak by mal byť ako chránený oznamovateľ odkázaný len na konanie o žalobe bez poskytnutia ochrany neodkladným opatrením (navyše v situácii, v ktorej neodkladné opatrenie umožňuje dosiahnuť trvalú úpravu pomerov), potom by celý inštitút ochrany oznamovateľov protispoločenskej činnosti bol zbytočný, pretože možnosť domáhať sa svojich práv na súde žalobou (v konaní trvajúcim niekoľko rokov, počas ktorých sa budú neplatné pracovnoprávne úkony voči nemu uplatňovať, poškodzovať ho a budú ho nútiť zmeniť zamestnanie) by mal aj v prípade, ak by nemal status chráneného oznamovateľa a ak by zákon o ochrane oznamovateľov vôbec neexistoval. Keďže personálny rozkaz je vykonateľný predbežne a bez ohľadu na jeho právoplatnosť, pričom navyše o opravnom prostriedku proti nemu (rozklade) bude rozhodovať tá istá osoba, ktorá vydala personálny rozkaz, na dosiahnutie právnej ochrany pred dôsledkami vykonávania neplatného pracovnoprávneho úkonu zároveň nemal k dispozícii iný účinný právny prostriedok, než je navrhované neodkladné opatrenie. Samozrejme využije všetky právne prostriedky, ktoré má podľa zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe policajtov a prípadne aj podľa Správneho súdneho poriadku, avšak náprava porušenia zákazu jeho diskriminácie v nadväznosti na jemu priznanú ochranu oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti podľa zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov, zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní a v nadväznosti aj na § 2a ods. 3 zákon č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe policajtov zákona o štátnej službe policajtov, zakladá právomoc civilných súdov podľa CSP. Okrem toho, ani zákon č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe policajtov ani zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok mu neposkytuje možnosť získania účinnej a rýchlej právnej ochrany v porovnateľnom rozsahu, obsahu a predovšetkým v porovnateľnom čase a s porovnateľnými účinkami ako poskytuje inštitút neodkladného opatrenia podľa Civilného sporového poriadku. Pre úplnosť je potrebné v tejto súvislosti dodať, že pozastavenie účinnosti personálneho rozkazu rozhodnutím úradu podľa § 12 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov v tomto prípade nie je k dispozícii, pretože toto sa aplikuje iba na pracovnoprávne úkony, ktoré boli urobené ešte pred poskytnutím ochrany oznamovateľovi, a na ktoré sa z tohto dôvodu nevyžadoval predchádzajúci súhlas úradu podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov, a ktoré sú preto v zásade platné a účinné (požívajú prezumpciu platnosti a účinnosti). V prípade pochybností o platnosti takýchto pracovnoprávných úkonov je preto potrebné pozastaviť ich účinnosť a následne na základe konkrétnych okolností prípadu dokazovať súvislosť pracovnoprávneho úkonu s urobením oznámenia zamestnanca. Naproti tomu, v tomto prípade bol pracovnoprávny úkon urobený až po udelení ochrany a teda bez predchádzajúceho súhlasu úradu, čo zákon č. 54/2019 Z.z. na ochranu oznamovateľov v § 7 ods. 8 sankcionuje ex lege absolútnou neplatnosťou takého pracovnoprávneho úkonu. Pri takýchto pracovnoprávných úkonoch sa nedokazuje príčinná súvislosť ich urobenia s podaním oznámenia (tzn. nespádajú do rámca § 12 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov), ale takéto úkony trpia vadou absolútnej neplatnosti od počiatku priamo zo zákona. Pracovnoprávny úkon, ktorý je absolútne neplatný, nie je ani účinný, a preto nie je možné ani pozastaviť jeho účinnosť. Účelom potreby vydania neodkladného opatrenia bola úprava pomerov medzi ním a odporcom, aby boli zachované jeho práva a oprávnené záujmy, ktoré mu vyplývajú z jeho služobného pomeru, funkcie a pracovného miesta, a zabránilo sa tak odporcovi v uplatňovaní účinkov personálneho rozkazu v rozpore so zákonom č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov a zákonom č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní.

3. Podaním doručeným súdu dňa 10.11.2023 navrhovateľ doplnil svoj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia vo vzťahu k právnej argumentácii týkajúcej sa právomoci, respektíve vecnej príslušnosti všeobecné súdu konať a rozhodnúť o návrhu podľa CSP vzhľadom na vydané neodkladné opatrenie vo veci sp. zn. 16Cpr/2/2023 dňa 09.11.2023 na totožnom právnom základe, ktoré vyvolalo polemiku a diskusiu práve vo vzťahu k právomoci, respektíve vecnej príslušnosti všeobecného súdu konať. Ako už uviedol v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia právomoc všeobecného súdu v tejto veci je založená § 2a ods. 1 a 3 zákona č. 71/1998 Z.z. o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní. Je na vecou dispozičného oprávnenia navrhovateľa, či sa súdnej ochrany podľa § 2a ods. 1 a 3 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní rozhodne domáhať žalobou alebo návrhom na vydanie neodkladného opatrenia. Navrhovateľ sa v tomto prípade rozhodol pre neodkladné opatrenie práve s poukazom na povahu veci, keďže bol proti nemu vydaný a je vykonávaný

pracovnoprávny úkon, ktorý je ex lege neplatný, a z tohto dôvodu mu je s okamžitou účinnosťou bránené vo vykonávaní práce (štátnej služby policajta) a tým aj v dosahovaní príjmu, ktorý si vzhľadom na zákonné obmedzenia nemôže zabezpečiť inak, pričom k vydaniu pracovnoprávneho úkonu došlo z diskriminačného dôvodu (oznámenie kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti). Podľa bodu 10 uznesenia Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 1SKomp/6/2021 zo dňa 08.12.2021 "Pri posudzovaní otázky, či konanie o neodkladnom opatrení má patriť do právomoci civilného súdu alebo správneho súdu, alebo iného orgánu verejnej moci, tak nie je rozhodujúca povaha samotného hmotnoprávneho vzťahu, na ktorého ochranu má navrhované neodkladné opatrenie slúžiť, ani navrhovaný obsah samotného neodkladného opatrenia. Rozhodujúce je, že neodkladné opatrenie je procesný inštitút upravený Civilným sporovým poriadkom, o ktorom rozhoduje vždy okresný súd (§ 324 ods. 2 CSP). Naopak, Správny súdny poriadok neupravuje ani neodkladné opatrenie, ani podobne široký procesný prostriedok dočasnej ochrany účastníka. Inštitút odkladného účinku správnej žaloby (§ 182 až 189 SSP) nie je takým inštitútom; nejde totiž o samostatný procesný nárok, ale len o rozšírenie účinkov, ktoré sú inak s podaním správnej žaloby spojené. Správne súdy tak nemajú právomoc konať o neodkladnom opatrení podľa § 324 a nasl. Civilného sporového poriadku. Z podobného stanoviska vychádzal už najvyšší súd v uznesení sp. zn. 1 KO 14/2018 (neodkladné opatrenie, ktorým malo byť ministerstvo vnútra zaviazané registrovať štatutárne orgány určitého občianskeho združenia)." Tieto závery sú Najvyšším súdom judikované dlhodobo a stabilne, v uznesení sp. zn. 1SKomp/30/2022, 1SKomp/31/2022, 1SKomp/34/2022 alebo 1SKomp/36/2022. Keďže v tomto prípade ide o návrh, ktorý je svojím obsahom i formou návrhom na vydanie neodkladného opatrenia, celkom jednoznačne patrí do právomoci všeobecného (civilného) súdu podľa Civilného sporového poriadku, pričom vecne príslušný je podľa § 324 ods. 2 Civilného sporového poriadku okresný, resp. mestský súd a miestne i kauzálne príslušný je podľa § 24 písm. a) Mestský súd Bratislava IV. Obsah navrhovaného neodkladného vyplýva z § 325 ods. 2 písm. a) a d) Civilného sporového poriadku v spojení s § 2a ods. 1 a 3 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe policajtov a § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní.

4. Podľa § 324 ods. 1 Civilného sporového poriadku platného a účinného v čase vydania uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia (ďalej CSP), pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

Podľa § 324 ods. 3 CSP, neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

Podľa § 325 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

Podľa § 325 ods. 2 písm. d) CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť, aby niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala.

Podľa § 325 ods. 2 písm. a) CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť, aby poskytla aspoň časť pracovnej odmeny, ak ide o trvanie pracovného pomeru a navrhovateľ zo závažných dôvodov nepracuje.

Podľa § 328 ods. 1 CSP, ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

Podľa § 329 ods. 1 CSP, súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 333 CSP, neodkladné opatrenie zanikne, ak uplynul čas, na ktorý bolo nariadené.

Podľa § 334 CSP, súd na návrh neodkladné opatrenie zruší, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

5. Neodkladné opatrenie nie je možné vydať len na základe návrhu bez toho, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku alebo, že je tu nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej škody. Podmienkou pre nariadenie takéhoto opatrenia je existencia právneho vzťahu medzi stranami sporu, existencia nároku, ako aj ich osvedčenie a osvedčenie, že bez okamžitej a dočasnej úpravy by bolo právo strán ohrozené, respektíve preukázanie existencie obavy, že exekúcia

bude ohrozená. Nebezpečenstvo hrozacej ujmy musí byť bezprostredné a konkrétne. Okrem toho nariadené neodkladné opatrenie musí byť primerané právu, ktorého budúci súdny výkon môže byť ohrozený.

6. Podľa názoru súdu v danom prípade nie sú splnené podmienky pre nariadenie navrhnutého neodkladného opatrenia. Navrhovateľ odôvodnil svoj návrh neodkladnou potrebou úpravy pomerov medzi ním a odporcom, vo vzťahu ktorému je v služobnom pomere podľa zákona

č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, z dôvodu, že personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 436 zo dňa 27.10.2023, vyhláseným a doručeným mu dňa 03.11.2023, bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe policajtov s účinnosťou odo dňa 03.11.2023 do právoplatného skončenia jeho trestného stíhania a to napriek skutočnosti, že s týmto pracovnoprávnym úkonom nesúhlasil a opatrením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. S. B. XX/XX/XXXX-XX zo dňa 05.10.2023, teda niekoľko týždňov pred vydaním pracovnoprávneho úkonu mu bola poskytnutá ochrana oznamovateľa, ktorý podal kvalifikované oznámenie o závažnej protispoločenskej činnosti v rozsahu uvedenom v ustanovení § 7 zákona č. 54/2019 Z.z.

o ochrane oznamovateľov a podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov sa vyžadoval na urobenie pracovnoprávneho úkonu predchádzajúci súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov protispoločenskej činnosti, o ktorý však odporca nepožiadala, ergo nebol udelený. Vychádzajúc z uvedeného mal za to, že v zmysle § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov je tento pracovnoprávny úkon neplatný a preto žiadal súd, aby neodkladným opatrením zasiahol tak, že odporcovi uloží povinnosť zdržať sa uplatňovania a výkonu predmetného personálneho rozkazu a odporcovi uloží povinnosť poskytnúť mu časť pracovnej odmeny za každý deň trvania výkonu predmetného personálneho rozkazu spolu s úrokom z omeškania. Zároveň poukázal na to, že odporca podľa jeho názoru pristúpil k vydaniu predmetného personálneho rozkazu práve v súvislosti s jeho oznámením o závažnej protispoločenskej činnosti a v nadväznosti na jemu priznanú ochranu oznamovateľa podľa zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov a zákon č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní, čím porušil zákaz jeho diskriminácie aj v nadväznosti na § 2a ods. 3 zákon č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe policajtov.

7. K pracovnoprávnej povahe vzťahu medzi navrhovateľom a odporcom súd uvádza, že v zmysle § 2 písm. e) zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov sa na účely tohto zákona rozumie pracovnoprávnym vzťahom aj štátnozamestnanecký pomer alebo služobný pomer, teda aj služobný pomer navrhovateľa vo vzťahu k odporcovi. Zároveň je pravdou, že zákon

č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov v ustanovení § 7 ods. 1 podmieňuje vykonanie pracovnoprávneho úkonu zamestnávateľom voči chránenému oznamovateľovi, na ktorý nedal súhlas, len so súhlasom úradu, avšak v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov zákon označuje za pracovnoprávny úkon nielen rozhodnutie zamestnávateľa, ale aj právny úkon zamestnávateľa, z čoho vyplýva, že zákon rozlišuje právny úkon a rozhodnutie ako dva druhy úkonov zamestnávateľa, pričom ich oba označuje za pracovnoprávne úkony. Keď navrhovateľ poukazuje v zmysle § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov na ex lege neplatnosť predmetného personálneho rozkazu ako rozhodnutia odporcu, ktoré je pracovnoprávnym úkonom v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov, potom je potrebné uviesť, že ustanovenie § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov nepoužíva označenie pracovnoprávny úkon, ktorý by zahrňoval nielen právny úkon, ale aj rozhodnutie zamestnávateľa; používa iba označenie právny úkon, pričom ustanovuje, že neplatný je taký právny úkon, na ktorý úrad neudelil súhlas. Z uvedeného tak nevyplýva, že by rozhodnutie zamestnávateľa urobené bez súhlasu úradu, malo byť automaticky neplatné. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že o vztiahnutí uvedeného ustanovenia aj na rozhodnutie zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci, ako je v tomto prípade, nemožno ani uvažovať, nakoľko v rámci preskúmania nie je vo vzťahu k týmto rozhodnutiam konštatovaná neplatnosť, ale nezákonnosť. Predmetný personálny rozkaz je rozhodnutím vydaným v zmysle § 46 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe policajtov ministrom (podľa § 3 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe policajtov), proti ktorému je v zmysle § 244 možné podať rozklad, ktorý nemá odkladný účinok. Z uvedeného vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktorého preskúmanie v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok patrí do kompetencie správneho súdu (obdobne už bol personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky preskúmaný v rámci správneho súdnictva viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/36/2015 zo dňa 02.02.2016) a tunajší súd, ako súd civilný, prejednávajúci v zmysle § 3 CSP súkromnoprávne spory, nemá oprávnenie

sa k tomuto rozhodnutiu, predovšetkým jeho zákonnosti či nezákonnosti, akokoľvek vyjadrovať a túto posudzovať.

8. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1SKomp/6/2021 zo dňa 08.12.2021, na ktoré poukázal aj navrhovateľ vo svojom návrhu, avšak neuviedol časť rozhodnutia, v ktorej Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval "Právo na nariadenie neodkladného opatrenia nemá svoj pôvod v hmotnom práve, ale len v citovaných ustanoveniach procesného práva, v ktorom sú upravené aj jeho predpoklady (§ 325 ods. 1 CSP) a obsah (§ 325 ods. 2 CSP). Predmetom konania o neodkladnom opatrení tak nie je súkromnoprávny spor ani iná súkromnoprávna vec, ale procesný nárok navrhovateľa na to, aby súd nariadil neodkladné opatrenia ako osobitný procesný prostriedok neodkladnej ochrany práva. Pri posudzovaní otázky, či konanie o neodkladnom opatrení má patriť do právomoci civilného súdu alebo správneho súdu, alebo iného orgánu verejnej moci, tak nie je rozhodujúca povaha samotného hmotnoprávneho vzťahu, na ktorého ochranu má navrhované neodkladné opatrenie slúžiť, ani navrhovaný obsah samotného neodkladného opatrenia. Rozhodujúce je, že neodkladné opatrenie je procesný inštitút upravený Civilným sporovým poriadkom, o ktorom rozhoduje vždy okresný súd (§ 324 ods. 2 CSP). Naopak, Správny súdny poriadok neupravuje ani neodkladné opatrenie, ani podobne široký procesný prostriedok dočasnej ochrany účastníka. Inštitút odkladného účinku správnej žaloby (§ 182 až 189 SSP) nie je takým inštitútom; nejde totiž o samostatný procesný nárok, ale len o rozšírenie účinkov, ktoré sú inak s podaním správnej žaloby spojené. Správne súdy tak nemajú právomoc konať o neodkladnom opatrení podľa § 324 a nasl. Civilného sporového poriadku. Z podobného stanoviska vychádzal už najvyšší súd v uznesení sp. zn. 1 KO 14/2018 (neodkladné opatrenie, ktorým malo byť ministerstvo vnútra zaviazané registrovať štatutárne orgány určitého občianskeho združenia). Právomoc na konanie o neodkladných opatreniach ako procesnom prostriedku má vo všeobecnosti súd podľa Civilného sporového poriadku. To však samo osebe neznamená, že ak sú splnené podmienky § 324 a 325 ods. 1 CSP, súd môže vydať neodkladné opatrenie s akýmkoľvek obsahom alebo na ochranu akéhokoľvek práva. Judikatúra súdov už totiž dávnejšie vyslovila, že neodkladným opatrením nemožno brániť vo výkone právomocí inému orgánu verejnej moci (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 240/98, judikát R 123/1999, alebo jeho uznesenie sp. zn. 7 Cdo 59/2011). Obdobne z § 336 a 337 CSP možno vyvodit' záver, že neodkladné opatrenie možno nariadiť len vtedy, ak povinnosť, ktorá sa ním ukladá, môže mať vecný súvis s následnou žalobou vo veci samej. Použitie formulácie "žaloba vo veci samej" evokuje, že neodkladné opatrenie možno nariadiť len v súvislosti s takou vecou (samou), na ktorej prejednanie je daná právomoc súdu. Tieto okolnosti však nie sú určujúce pri posudzovaní, či správny súd má právomoc na konanie o neodkladnom opatrení. Naopak, sú rozhodné pri posudzovaní otázky, či v danej veci možno nariadiť neodkladné opatrenie práve s navrhovaným obsahom práve voči danému odporcovi (povinnej strane) a práve na ochranu toho práva, ktoré je označené v návrhu. Skúmanie týchto okolností je však úlohou civilného súdu, ktorý o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bude rozhodovať." Z uvedeného vyplýva, že aj keď na konanie a rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je daná právomoc civilného súdu, neznamená to, že môže o takomto návrhu rozhodnúť nehľadiac na jeho prípadné dopady v rámci výkonu verejnej moci. Súd má za to, že ak sa navrhovateľ navrhovaným neodkladným opatrením domáha, aby súd uložil povinnosť odporcovi, ako orgánu verejnej správy, aby sa zdržal uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu, ktoré je rozhodnutím vydaným v rámci správneho konania, voči jeho osobe, potom ide o bránenie vo výkone právomocí orgánu verejnej moci, keď predmetný personálny rozkaz bol vydaný na základe § 46 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe policajtov, kde zákon explicitne ustanovuje, že "Policajti sa musí dočasne pozbaviť výkonu štátnej služby, ak by jeho ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania a je dôvodne podozrivý, že spáchal trestný čin." pričom v odseku 3 uvedeného ustanovenia je explicitne uvedené, že "Policajtovi, ktorý bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, sa poskytne služobný plat vo výške minimálnej mzdy ustanovenej osobitným predpisom. Tento služobný plat sa zvyšuje o 10 % priznaného služobného platu na každú vyživovanú osobu, najviac však do výšky 70 % priznaného služobného platu." Ak by aj ako uvádza navrhovateľ neboli splnené podmienky pre vydanie predmetného personálneho rozkazu, akékoľvek preskúmanie či obmedzenie výkonu tohto rozhodnutia je plne v kompetencii správneho súdu (v konaní o správnej žalobe, ak túto navrhovateľ podá v zákonnej lehote), kde v zmysle § 185 písm. a) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok správny súd môže, ak osobitný predpis neustanovuje inak, na návrh žalobcu a po vyjadrení žalovaného uznesením priznať správnej žalobe odkladný účinok, ak by okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy hrozila závažná ujma, značná hospodárska škoda či finančná škoda, závažná ujma na životnom prostredí, prípadne iný

vážny nenapraviteľný následok a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom. Vo vzťahu k uvedenému dáva súd do pozornosti tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 13/2020 zo dňa 22.01.2020, podľa ktorého "Subsidiarita nariadenia neodkladných opatrení podľa § 324 ods. 3 CSP je síce výslovne upravená len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, avšak podľa právneho názoru ústavného súdu je aplikovateľná aj vo vzťahu k iným inštitútom, prostredníctvom ktorých môže byť dosiahnutá účinná súdna ochrana. Jej aplikácia sa primerane vzťahuje aj na tie právne inštitúty, prostredníctvom ktorých sú práva a oprávnené záujmy fyzickej, resp. právnickej osoby adekvátne a účinne chránené." Z uvedeného vyplýva, že neodkladné opatrenie by malo byť uplatňované v prípade, ak neexistuje iná možnosť ochrany prostredníctvom iného inštitútu. Súd zároveň konštatuje, že ak by aj vydal navrhované neodkladné opatrenie bez časového obmedzenia, tak ako to navrhuje navrhovateľ, v prípade preskúmania predmetného personálneho rozkazu v rámci správneho súdnictva by mohlo dôjsť k situácii, kedy správny súd skonštatuje zákonnosť predmetného personálneho rozkazu, avšak nariadené neodkladné opatrenie bude aj naďalej obmedzovať odporcu v jeho uplatňovaní a výkone. Z uvedeného je zrejmé, že ide o situáciu, ktorá potvrdzuje nemožnosť civilného súdu vydať rozhodnutie, ktorým obmedzí orgán verejnej správy pri výkone verejnej moci.

9. Vo vzťahu k namietanej diskriminácii súd konštatuje, že preskúmanie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania nie je vecou, ktorú je možné vykonať len na základe jediného podania navrhovateľa v rámci návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, nakoľko ide o vec, ktorú je potrebné riadne posúdiť v rámci konania vo veci samej, kde okrem tvrdení navrhovateľa, je odporcovi poskytnutá možnosť, ku každej navrhovateľom oznámenej skutočnosti, z ktorej možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo, preukázať, že zásadu rovnakého zaobchádzania neporušil (§ 11 ods. 1 a 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní). Z uvedeného vyplýva, že v konaniach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania nepostačuje zo strany navrhovateľa oznámenie skutočností (v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia osvedčenie skutočností), že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, ale musí byť ponechaný priestor žalovanému, aby preukázal, že zásadu rovnakého zaobchádzania neporušil, a až na základe takto vykonaného procesu môže súd dôjsť k záveru, či k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo, alebo nie. Žalobou podanou podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní sa môže žalobca domáhať aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu (nie rozhodnutia), ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená. V tomto prípade, podľa názoru súdu, preto nie je možné upraviť pomery medzi stranami nariadením neodkladného opatrenia s navrhovaným obsahom, pretože súd by jeho nariadením bránil vo výkone právomocí orgánu verejnej moci, tak ako to uviedol v odseku 8.

10. Vo vzťahu k druhému výroku návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle § 325 písm. a) CSP, ktorým by súd uložil odporcovi povinnosť poskytnúť mu časť pracovnej odmeny za každý deň trvania výkonu predmetného personálneho rozkazu spolu s úrokom z omeškania súd uvádza, že tomuto nemožno vyhovieť a to hneď z viacerých dôvodov. Jednak by rovnako ako v prípade prvého výroku došlo k obmedzeniu orgánu vo výkone verejnej moci, zároveň ide o neodkladné opatrenie, ktoré je možné nariadiť v rámci konania, ktorého predmetom je preskúmanie trvania pracovného pomeru, čo v tomto prípade nie je splnené, keďže trvanie služobného pomeru sporné nie je.

11. Záverom súd vo všeobecnosti poukazuje na skutočnosť, že predpokladmi nariadenia neodkladného opatrenia sú:

- bezodkladná potreba upraviť pomery alebo
- obava, že exekúcia bude ohrozená.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ voči odporcovi nevedie žiadne konanie vo veci samej, v tomto prípade išlo o návrh na nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu bezodkladnej potreby upraviť pomery. Navrhovateľ bezodkladnosť potreby upraviť pomery odvodzoval predovšetkým od neplatnosti predmetného personálneho rozkazu v zmysle § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov a nepriaznivej finančnej situácie jeho a rodiny v dôsledku zníženia jeho platu. Ako bolo uvedené vyššie súd má za to, že z ustanovenia § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov nevyplýva neplatnosť predmetného personálneho rozkazu ako uvádza navrhovateľ

a v nadväznosti na to, je potrebné zvážiť bezodkladnosť vo vzťahu k uplatňovanému nároku na zaplatenie časti pracovnej odmeny spolu s úrokom z omeškania. K tomuto súd uvádza, že ak by vo vzťahu k uvedenému neexistovala možnosť obmedzenia orgánu vo výkone verejnej moci, je potrebné vziať do úvahy, že navrhovateľ neosvedčil v konaní bezodkladnosť potreby uloženia takejto povinnosti odporcovi, pretože neosvedčil, že znížením jeho platu naozaj dochádza k takému výraznému zhoršeniu jeho finančnej situácie, ktoré by si vyžadovalo zásah súdu vo forme neodkladného opatrenia, keďže súdu nie sú známe jeho majetkové pomery a ani pomery jeho rodiny, na ktorú v tomto kontexte rovnako poukazuje. Navyše nie je zanedbateľné, že uplatnený úrok z omeškania v žiadnom ohľade nereprezentuje bezodkladnú potrebu jeho zaplatenia odporcom, keďže sa jedná o nárok uplatnený nad rámec navrhovateľovi prislúchajúcej pracovnej odmeny.

12. Z vyššie uvedeného vyplýva, že navrhovateľovmu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia súd nemohol vyhovieť vzhľadom na všeobecné obmedzenie civilného súdu nezasahovať do právomoci orgánov verejnej správy, ale aj skutočnosť, že nepreukázal dôvodnosť navrhovaného neodkladného opatrenia a preto súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

13. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

14. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Keďže súd návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu zamietol, odporca mal v konaní úspech a preto je navrhovateľ povinný nahradiť odporcovi trovy konania v celom rozsahu. Súd však vzhľadom ku skutočnosti, že odporcovi žiadne trovy nevznikli, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku uznesenia a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestský súd Bratislava IV, písomne, v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).